

Ölümüm

– rahim-recep- · 19 Ağustos 2010

Ölümüm

Ben ölümü çağırıyorum meraklı da değilim ona
Kurallar yaklaştırıyor onu bana fikrimi sormadan
Darbeler ayaklarımdan, belimden, beynimden.. sonra
Bir bakmışın ölüm sırtıyor bizim eve çıkan yolun yamacından

Evimin önünde bağlı kurt köpeği görmezlikten gelerek susuyor
Komşularım açmışlar genizlerini helva kokusuna
Evimin üstünde uçuşan kargalardan ürken kuşlarım bir an susuyor
Kitaplımdaki Kuranikerim kımıldıyor içimdeki iman korkusuna

Ben hala bir evlilik daha yapabilir miyim havasındayım
Gözlerim hala içli güzel gözler peşinde,önemi kalmadı saç renginin
Adım atışları taşları ezmesini de beklemiyorum zaten
Yeter ki gülümseyişinde emaresi olsun sevginin.

Kopmuş bu ihtiyar avare demeyin sakın.
Dalga geçiyorum sadece yaşıyla
Yaşamak benim amacım haydin tüm engeller karşımdan yıkılın
Hala bir diyaloga girmedim beni bekleyen musalla taşıyla.

Geçenlerde bizim imamla da görüştüm bu konuyu
“ölmek cesaret,iman ister!” dedi bende yokmuş gibi
imam efendi doğru anlaması için sorduğum soruyu
cart diye yırttım iman zarfımı görsün diye
..... içindeki imanıyla insan sevgimi,vatan sevgimi

ölümüm gizlendi imamın şaşkınlığına Rahim Recep Akdora